

[Thestrup.]

medvirke til at fastholde den tilbageholdenhed i statens udgiftspolitik, som er forudsat ved udarbejdelsen af finanslovsforslaget“.

Men så forstår jeg ikke, at den højtærede finansminister kan holde en tale som den, han holdt i Nakskov den 7. november.

Den højtærede finansminister og jeg tilhører forskellige partier med et forskelligt syn på mange ting. Det skal vi ikke drøfte her. Jeg anerkender, at der er noget berettiget i hans, ligesom han utvivlsomt anerkender, at der er noget berettiget i mit. Men jeg er forbavset over, at han i den situation, hvori vi står, og med de udtalelser in mente, som jeg citerede her fra fremsættelsestalen, kan sige, som han sagde i Nakskov — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Det er ikke spørgsmålet, om vi har råd til de reformer, som socialdemokratiet har på sit program, men om vi har råd til at lade være, der er det vigtigste i den foreliggende situation“,

når de reformer, der var tale om var sociale reformer, der krævede nye udgifter. Jeg vil derfor spørge den højtærede finansminister, om han ikke mener, at det er nødvendigt for os først at komme ud af kreditstramningen og få bragt underbalancen på valutaen ud af verden, før vi går til udgiftskrævende reformer.

Nej lad os forsøge, om vi kan holde os indenfor de 879 mill. kr., som er opført på arbejds- og socialministeriets budget; så tror jeg, at en hel del er nået.

Hvad det andet store udgiftsområde angår — forsvaret — må det naturligvis også gælde, at vi bør holde os indenfor budgettet og ved gennemgangen af det vise sparsommelighed. Til forsvarsministeriets budget er der i anmærkningerne til finanslovsforslaget pag. 1973—74 følgende bemærkning:

„Nærværende budgetforslag er udarbejdet under forudsætning af 16 måneders tjenestetid samt under forudsætning af, at indkaldelserne reduceres med 3 000 mand, og at der ikke finder genindkaldelser sted i finansåret 1955—56. Under hensyn til forholdene ved budgetforslagets udarbejdelse må forsvarsministeriet forbeholde sig senere at fremkomme med forslag om — indenfor det til for-

svarsministeriet opførte totalbeløb — at foretage ændringer i de på de enkelte konti opførte beløb.“

Ministeren ved, at mit parti beklager, at den oprindeligt lagte plan blev ændret. Det gælder i høj grad for forsvaret, at de, der arbejder i det, må have faste forhold at arbejde under. Stadige ændringer må, såvidt jeg kan se, her, hvor en opbygning er under udførelse, gøre det meget vanskeligt at nå til gode resultater, også af den grund, at vort forsvar skal samordnes med andre landes forsvar. Jeg føler mig overbevist om, efter mit kendskab til den højtærede forsvarsminister, at han deler denne opfattelse af nødvendigheden af en fast plan for opbygningen af forsvaret og af, at det bliver en plan, som man fra alle sider sætter noget ind på at holde.

Hvad det tredje store udgiftsområde, lønninger, angår, kan vi vel kun sætte ind ved at være tilbageholdende, mere tilbageholdende, end vi hidtil har været, med oprettelse af nye stillinger.

En del vil det således kunne hjælpe, hvis vi, som finansministeren opfordrede os til, ikke går med til ret mange ekstra bevillinger. Hertil kommer, at det vil være lettere for os end hidtil ikke at gå udenfor budgettet, idet finanslovsforslaget er fremsat to måneder senere end før. Det skulle alene herved være muligt at undgå så store beløb, som vi tidligere havde i tillægsbevillinger. Hertil kommer yderligere, at der jo er afsat en reserve til tillægsbevillinger på 242 mill. kr.

Hvis regeringen og vi alle her i tinget virkelig ville sætte Frederik den VI's ord: „Nu ville vi alle spare“, op som en parole, indtil vi havde fået valutaunderskuddet ud af verden, således at vi virkelig i vor virksomhed herinde efterlevede den, så tror jeg, at meget ville kunne nås. Måske kunne det øve en sådan påvirkning udadtil, at det gik noget hurtigere at få forbruget nedsat, end vi regner med. En sådan parole ville vel også kræve, at vi medlemmer af folketinget — og her tager jeg mig selv med — viste større tilbageholdenhed med at gå ind for udgiftsførelser, selvom det var udgiftsførelser, der direkte var til formål i vore egne kredse. Mon ikke vi er lidt for tilbøjelige til at mene, at vi kun kan få befolkningen til at spare, at nedsætte